

за центра, другия прѣзъ лозята за долната махала. Азъ избрахъ послѣдния пѣтъ.

Щомъ стѣпихъ на дѣсния брѣгъ на Дунава, започнаха да се срѣщатъ слѣди отъ овзиденшния бой; тукъ се търкаляха кървави парцали, бинтове и кѣрпи, тамъ — на земята запечена кръвъ, по вататѣкъ — раздранъ ботушъ. Като се приближихъ до долната — источната частъ, азъ забѣлѣзахъ по шосето, което върви отъ града за къмъ истокъ, голѣмо движение на народъ: селени и селенки натоварени съ разни домашни принадлежности, като: нощови, котли, юргани, качета и пр. Чудно ми се показва това, още повече въ такова врѣме. И само когато влѣзохъ въ града, азъ си обяснихъ въ що се състоеше работата. Турската чаршия, се оказа съвсѣмъ разграбена. Прѣдъ дюгенитѣ се търкаляха: дѣски, бѣчви, ракли и др. т., а на около шетаха като мравки, селени, селенки и граждани. Наистина, тукъ вече нѣмаше скѣпи прѣдмети, като кафе, захаръ, сапунъ и други: тѣзи стоки още въ първия и втория дни били разграбени. Между множествотъ, тукъ тамъ се видѣше нѣкой гавриличъ — казакъ или обозенъ войникъ, но това бѣха единични случаи. Тукъ нѣмаше Раховския грабежъ, въ който Румѣнскитѣ войници и генерали сѣ грабили, каквото имъ се попадне и, безъ разлика, отъ Турски и Български дюкяни, и не само сахаръ, кафе и пр., но добитѣкъ, храни и др., които сѣ били изнесени на тѣхнитѣ параходи.

Разбира се, азъ не одобрявахъ постѣпките на Българитѣ съ Турския имотъ, който бѣше оставенъ отъ притежателитѣ си на произвола на сѣдбата; но можеше ли строго да се обвини Българина за минутния поривъ да отмѣсти, както може, на своя вѣковенъ тиранинъ; можеше ли да не се прости на тоя Българинъ, който, въ продължение на всичкото робуване, е билъ изложенъ на най голѣми нечувани мъчения и поругания? Можеше ли, повтарямъ, да се одържи Българина отъ да не направи едно най незначително зло на онѣзи, които много вѣкове сѣ располагали, не само съ имота, честѣта, но даже и съ живота му!